

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 5Co/50/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1311202693
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Juraj Považan
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2020:1311202693.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Juraja Považana a členov senátu JUDr. Janky Richterovej a JUDr. Milana Chalupku v právnej veci žalobkyne: C. H., R.. XX.XX.XXXX, D. C. D., J. X, proti žalovanému: Bytové družstvo Bratislava III, so sídlom v Bratislave, Kominárska 6, IČO: 00 169 633, zast. MV Legal s.r.o., so sídlom v Bratislave, Jedenásta 16, o nárokoch z porušovania zmluvy o výkone správy a iné, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava III v Bratislave zo dňa 19. apríla 2018 č.k. 6C/31/2011-1634 a odvolanie žalobkyne proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava III v Bratislave zo dňa 26. septembra 2017 č.k. 6C/31/2011-1433 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 19. apríla 2018 č.k. 6C/31/2011-1634 p o t v r d z u j e .

Odvolanie žalobkyne proti napadnutému uzneseniu súdu prvej inštancie zo dňa 26. septembra 2017 č.k. 6C/31/2011-1433 o d m i e t a .

Žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

odôvodnenie:

1/Žalobkyňa žalobou z 21.10.2020 v znení podľa zmeny žalobného petitu pripustenej uznesením súdu prvej inštancie zo dňa 06.12.2011, č.k. 6C 31/2011-917 žiadala uložiť žalovanému zaplatenie rozdielu medzi skutočnými nákladmi roku 2002 a zálohovým predpisom od 01.01.2003 do 01.09.2003 v sume (pôvodný nárok 2800,-Sk po úprave č.l. 911) vo výške 1 875,95- Sk (62,27 euro) a s úrokom omeškania 2,5 promile denne od 01.09.2003 až do zaplatenia (pôvodne uplatnený nárok, neuvedený v následných uzneseniach o zmene návrhu). Predmetom konania tak okrem vyššie uvedeného bola
a/povinnosť žalovaného zaplatiť žalobkyni z titulu nezákonne zadržovaného poplatku za hydraulické vyregulovanie v byte žalobkyne istinu 4,98 € (150,- Sk) a z tejto sumy úroky a titulom príslušenstva pohľadávky, ktorá pozostávala z mesačných zálohových platieb 50 ,- Sk/mesačne od 01.08.2000 do 31.08.2003 je žalovaný povinný uhradiť žalobkyni úrok z omeškania
b/povinnosť žalovaného uhradiť žalobkyni preplatok vo výške 44,91 € (1.353,- Sk) s úrokom z omeškania vo výške 13 % od 20.07.2003 až do zaplatenia
c/povinnosť žalovaného zabezpečiť inštaláciu hlavného merača tepla a teplej vody na päte domu J. Č.. X na ťarchu účtu dodávateľa tepla a TÚV - Dopravoprojektu, a.s., Kominárska 2,4 Bratislava, do 30 dní od právoplatnosti rozsudku
d/povinnosť žalovaného zaplatiť žalobkyni titulom nehospodárnosti v rozpore s Vyhl. MF SR č. 1/96 Z.z. sumu 5,90 € (187,-Sk) s poplatkom z omeškania 2,5 promile denne od 30.06.1997 do zaplatenia
e/povinnosť žalovaného zaplatiť žalobkyni titulom prefakturácie tepla a TÚV v rokoch 1994 až 2001 z dôvodov zanedbanej kontroly zodpovednými pracovníkmi odporcu pri fakturácii meraných energií od dodávateľa Dopravoprojektu, a.s., Kominárska 2, Bratislava, úhrnom sumu 457,72 € (13 789,30 Sk) s úrokom z omeškania 2,5 promile denne od 01.01.1994 až do zaplatenia

f/povinnosť žalovaného zaplatiť žalobkyni istinu 31,99 € (964,- Sk), ktorá nesúvisí s poskytovaním služieb spojených s bývaním vo vyúčtovaní za rok 1999, spolu s poplatkom z omeškania 2,5 promile denne od 30.06.2000 až do zaplatenia

g/povinnosť žalovaného vrátiť žalobkyni nezákonne naúčtované pokuty Daňového úradu Bratislava III za obdobie rokov 1994/96, ktoré mali byť zosobnené pracovníkom žalovaného, ktorí zavinili ich vznik a boli zaúčtované alikvotnou časťou istiny 29,52 € (889,40 Sk) žalobkyni vo vyúčtovaní za rok 1998. Istinu 29,52 je žalovaný povinný zaplatiť žalobkyni s úrokom z omeškania vo výške 2,5 promile denne od 30.06.1999 až do zaplatenia

h/povinnosť žalovaného zaplatiť žalobkyni z titulu porušenia povinností pri správe cudzieho majetku na základe zmluvy na výkon správy bytu č. XXX na J. B.. Č.. X C. D., pri akcii výmeny vodovodného a kanalizačného potrubia v dome od 18.06.2001 do 18.08.2001 za nevykonané práce v tejto akcii a zanedbanú povinnosť investičného dozoru podľa následnej kontroly vlastníka bytu a predsedu výboru členskej samosprávy domu v 4. kvartáli 2003 istinu vo výške 308,80 € (9 303,- Sk) spolu s poplatkom z omeškania 2,5 promile denne od 18.08.2001 až do zaplatenia

i/povinnosť žalovaného viesť účtovníctvo správcu pre vlastníkov bytov v súlade s novelou zákona o vlastníctve bytov, ktorá je účinná od 01.07.2004, povinnosť otvoriť účet v Tatra banke, a.s., na svoje meno a viesť oddelene prostriedky získané za plnenie úhrad od vlastníkov bytov a osobitne viesť prostriedky fondu opráv a údržby od 01.01.2005, povinnosť žalovaného sumu 2 957,04 € (89 084,-Sk) previesť na účet vytvorený pre fond opráv a údržby pre J. B.. Č.. X C. D., pod sankciou výkonu rozhodnutia v prípade nesplnenia tejto povinnosti

j/povinnosť žalovaného zaplatiť žalobkyni titulom nezákonne zvýšeného poplatku za správu BD III za obdobie 01.01.2002 - 21.12.2002 sumu 16,59 € (500,- Sk) spolu s úrokom z omeškania vo výške 15,5 % od 01.01.2002 až do zaplatenia.

2/Rozsudkom (v poradí prvým) zo dňa 28. októbra 2014 č.k. 6C/31/2011-1262 súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobkyni rozdiel vo vyúčtovaní za rok 2002 v sume 44,91 euro s úrokom z omeškania vo výške 13 % od 20.07.2003 až do zaplatenia a za rok 2003 v sume 62,27 euro s úrokom z omeškania vo výške 10 % od 17.06.2004 až do zaplatenia, ďalej sumu 29,50 euro titulom nezákonne vyúčtovanej pokuty Daňového úradu Bratislava III za roky 1994 až 1996, ako aj sumu 308,80 euro titulom zodpovednosti za škodu vzniknutú v dôsledku porušenia povinnosti správcu, vo zvyšku žalobu zamietol.

3/Odvolací Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 24. januára 2017 č.k. 5Co/270/2015-1360 (na odvolanie proti v poradí prvému rozsudku súdu prvej inštancie podané oboma procesnými stranami) rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti, týkajúcej sa povinnosti žalovaného zabezpečiť inštaláciu merača tepla a teplej vody na päte domu na J. X C. D., ohľadom povinnosti zaplatiť istinu 31,99 €, ktorá nesúvisí s poskytovaním služieb spojených s bývaním vo vyúčtovaní za rok 1999 a ohľadom povinnosti zaplatiť žalobkyni titulom nehospodárnosti v rozpore s vyhl. MF SR č. 1/96 Z.z. sumu 5,90 € s príslušenstvom potvrdil, vo zvyšku rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti zrušil a vec v zrušenom rozsahu vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie žalovaného podľa § 386 písm. a/ CSP ako oneskorene podané odmietol. Odvolací súd vytkol súdu prvej inštancie, že i keď v danom prípade primerane uviedol rozhodujúci skutkový stav, primerane opísal priebeh konania, stanoviská oboch procesných strán, tak výsledky vykonaného dokazovania neboli dostatočné pre riadne vyporiadanie sa so všetkými skutočnosťami, podstatnými pre rozhodnutie vo veci. Odvolací súd konštatoval, že v tejto časti z doposiaľ vykonaného dokazovania nie je možné dôvodnosť uplatneného nároku ustáliť, najmä pre neúplné a nedostatočné závery znaleckých posudkov a v týchto častiach sa javí nevyhnutné opätovné vykonanie znaleckého dokazovania v zmysle § 207 a nasl. CSP, resp. súkromným znaleckým posudkom predloženým stranou konania v zmysle § 209 CSP. Rovnako odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil aj v zamietajúcej časti príslušenstva, týkajúceho sa nárokov pod písm. g/ a h/ petiu žaloby, (v ktorých žalobe vyhovel) pre nepreskúmateľnosť rozhodnutia, z dôvodu že súd v tejto časti zamietnutie príslušenstva priznanej pohľadávky žiadnym spôsobom neodôvodnil a vec v tejto časti vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b/ a § 391 ods. 1 CSP).

4/Teraz napadnutým (v poradí druhým) rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu v časti o zaplatenie istiny 4,98 € (150,- Sk) s príslušenstvom titulom nezákonne zadržovaného poplatku za hydraulické vyregulovanie v byte žalobkyne uhradených formou preddavku 1,65 euro (50,- Sk) v mesiacoch jún, júl a august 2003, o zaplatenie istiny 457,72 euro (13.789,30 Sk) s príslušenstvom titulom prefakturácie tepla a TUV v rokoch 1994 až 2001 a o zaplatenie istiny 16,59 euro (500,- Sk) s príslušenstvom titulom nezákonne zvýšeného poplatku za správu BD III za obdobie 01.01.2002 - 21.12.2002, rovnako žalobu zamietol v časti o uloženie povinnosti previesť na účet vlastníkov bytov pre J.Á. Č.. X C. D. sumu 89 084 Sk (2.957,04 €) spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % od 31.05.2000

do zaplataenia, v časti navrhovanej povinnosti viesť účtovníctvo správcu pre vlastníkov bytov v súlade s novelou zákona o vlastníctve bytov a odo dňa 31.05.2000 nevyčerpané prostriedky fondu opráv a údržby k dátumu prevodu previesť na účet vlastníkov bytov J. X s účtovným stavom k tomuto dátumu s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % od vzniku až do zaplataenia. Žalobu zamietol tiež v časti úrokov vo výške 2,5 promile denne od 30.06.1999 až do zaplataenia z istiny 29,52 € (889,40 Sk), priznanej z titulu nezákonne načítovanej pokuty Daňového úradu Bratislava III za obdobie rokov 1994/96 a poplatku z omeškania 2,5 promile denne od 18.08.2001 až do zaplataenia z istiny vo výške 308,80 € (9 303,- Sk), z titulu porušenia povinností zo zmluvy na výkone správy. O nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že vyslovil, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.

5/Súd prvej inštancie, viazaný závermi odvolacieho súdu a uvedeným právnym názorom (§ 391 ods. 2 CSP), v ďalšom konaní o nárokoch v rozsahu po zrušení (nároky uvedené pod písm. a/, e/, i/, j/ podľa ods. 3. rozsudku), vyzval strany na predloženie, príp. označenie dôkazov za účelom ustálenia dôvodnosti uplatneného nároku, najmä návrhom na opätovné vykonanie alebo doplnenie znaleckého dokazovania (§ 207 a nasl. CSP), resp. predložením súkromného znaleckého posudku (§ 209 CSP), na preukázanie svojich tvrdení a dôvodnosti nárokov a doplnenia rozhodných skutočností, tak ako to naznačil odvolací súd.

6/Žalobkyňa v tomto smere predovšetkým uviedla (písomné podanie z 11.04.2017 z čl. 1373), že všetky potrebné dôkazy už v konaní predložila aj s komentárom a to do súdneho spisu sp. zn. 6NcC 5/2002, ktoré podľa žalobkyne súd vylúčil z dokazovania a preskúmania tým, že ako celok vyhotovil nový spis - falzifikát pôvodného návrhu žalobkyne a dňa 08.03.2011 vytvoril nový spis sp. zn. 6C 31/2011 a pôvodné listiny vylúčil z konania. Tieto listiny žalobkyňa preto navrhla zahrnúť do dokazovania vrátane záverečných rečí z 10.10.2014, najmä poukázala na bankový výpis žalovaného z 04.12.2004, ktorý predložila súdu dňa 03.05.2007. Ďalej žalobkyňa navrhla, aby súd od žalovaného vyžiadal listiny - účtovný stav fondu opráv a údržby nevyčerpaných prostriedkov k dátumu prevodu bytu č. XXX podľa zmluvy o prevode bytu článok VII odsek 2 (05.10.1999) a aj ku dňu zápisu vlastníctva v katastri nehnuteľností dňa 31.05.2000

- účtovný stav finančných prostriedkov na termínovanom vklade odporcu za roky 2001, ktorého výnosový úrok bol na termínovanom vklade, podľa účtovnej závierky za rok 2001 v sume 194.000,- Sk, za rok 2002 v sume 486.947,- Sk a za rok 2003 v sume 325.000,- Sk

- súdny spis sp.zn. 22 Cb 24/05, kde bola žalobkyňa delegátkou za samosprávu a kde žalovaný predkladal odpredaj nebytových priestorov v podielovom spoluvlastníctve členov družstva za účelom naplnenia fondov opráv vlastníkom bytov, ktorí opúšťali správcovstvo družstva k iným správcom. Žalobkyňa žiadala, aby súd vykonal dokazovanie z týchto už predložených listín (zo dňa 03.05.2007, čl. 103 až 137), pričom na pojednávaní (04.05.2017) predložila prehľad týchto listinných dôkazov vo veci (čl. 1387-1388) a bankovú kartičku k účtu o vedení účtu v Tatra banke na meno Bytové družstvo Bratislava III J. X, číslo VS XXXXXXXXXXX a číslo účtu XXXXXXXXXXX, poukazujúc na to, že na nej nie je uvedené ani meno žalobkyne ani dátum otvorenia účtu.

K požiadavke doplnenia znaleckého dokazovania súdom alebo predložením súkromného znaleckého posudku, žalobkyňa výslovne uviedla, že súkromný znalecký posudok nedala vyhotoviť a žiadala, aby súd žiadne znalecké dokazovanie už nenariadil, pretože ustanovení znalci vo svojich posudkoch, ktoré boli vypracované v prejednávanej veci uviedli všetky skutočnosti proti tvrdeniam žalobkyne, pričom ich povinnosťou bolo riadne si naštudovať súdny spis a v ňom založené dôkazy. Tiež poukázala na to, že znalec X.. N., ktorý mal byť, nevie z akého dôvodu vypočúvaný na Krajskom súde v roku 2010 (?), na pojednávaní uviedol a aj založil listiny o tom, že všetky dôkazy a účtovné doklady Dopravoprojektu boli skartované. Tiež žalobkyňa poukázala na výsledok šetrenia správy finančnej kontroly z roku 1998, s ktorou oboznámila žalobkyňu 26.11.1998, kde konštatovala, čo bolo príčinou prefakturácie.

7/Žalobkyňa v rámci svojho vyjadrenia na pojednávaní opätovne navrhovala zmenu žaloby (aj v tých častiach o ktorých už súd právoplatne rozhodol) a po poučení súdu napokon iba upresnila petíť žaloby pod písm. i/ (nešlo o zmenu žaloby), ktorý sformulovala nasledovne :

„Žalovaný je povinný previesť na účet vlastníkov bytov pre J. Č.. X C. D. sumu 89.084 Sk (2 957,04 euro) spolu s úrokom z omeškania vo výške 17,6 % od 31.05.2000 do zaplataenia. Žalovaný je povinný viesť účtovníctvo správcu pre vlastníkov bytov v súlade s novelou zákona o vlastníctve bytov odo dňa prevodu môjho bytu do osobného vlastníctva, t.j. 31.05.2000 nevyčerpané prostriedky fondu opráv a údržby k dátumu prevodu previesť na účet vlastníkov bytov J. X s účtovným stavom k tomuto dátumu. Z tohto stavu, keďže nebol prevedený žiadam príslušenstvo pohľadávky, úrok z omeškania vo výške 17,6 % od vzniku až do zaplataenia žalobkyne.“

8/Následnými podaniami z 18.05.2017 a 05.09.2017, žalobkyňa opäť popísala doterajší priebeh konania, odkázala na v spise založené listiny a zároveň opätovne uviedla všetky žalobné návrhy (pod písm. a/ až

j/), pričom niektoré preformulovala a zmenila. Súd prvej inštancie v záujme ukončenia sporných vzťahov medzi stranami, ustálenia a sprehľadnenia konania, uznesením vyhláseným na pojednávaní súdu dňa 26.09.2017 za prítomnosti strán sporu, podľa § 139 a nasl. CSP ďalšiu zmenu žalobných návrhov pod písm. a/, e/, i/ a j/ (tzn. ktoré sú ešte predmetom sporu), nepripustil a pokračoval v konaní o pôvodnej žalobe, tzn. o nárokoch uvedených pod písm. a/, e/, j/ podľa ods. 3. rozsudku a písm. i/ uvedenom v znení po úprave v ods. 14 (predtým označených pod bodmi 1/, 5/, 9/ a 10/ petitu žaloby).

9/Žalobkyňa k veci na pojednávaní pred súdom v súvislosti s petitom e/ žaloby/bod 5 (o úhradu sumy 457,72 €/13 789,30 Sk titulom prefakturácie tepla a TUV za roky 1994 až 2001) uviedla, že ona sama v roku 1997 vykonala kontrolu účtovníctva dodávateľa tepla pre účastníkov výmenníkovej stanice a zistila, že fakturácia tepla, najskôr teplej vody, ktorá bola vyfakturovaná z výmenníkovej stanice trom účastníkom bola vyššia o 13.300 m³ vody viac ako boli dodané z vodárni, čo napísala aj do sťažnosti finančnej kontroly v roku 1997. V roku 1998 bola vykonaná správou finančnej kontroly kontrola, ktorá potvrdila, že merače tepla na ústredné kúrenie aj teplú vodu namerali väčšie množstvo GJ ako bol nameraný vo výmenníkovej stanici a zistila, že príčinou vyššej fakturácie vody užívateľom, ako bola dodaná z vodárni bolo, že merač (vodomer) bol umiestnený na výstupe výmenníkovej stanice. Žalobkyňa poukazovala na zákon ministerstva hospodárstva č. 206/91, ktorý v § 7 ods. 8 žiadal, aby bola inštalácia meračov tepla a teplej vody vykonaná k 01.09.1994 s tým, že vodomer teplej vody má byť inštalovaný na vstupe do bytového domu. Ako ďalšiu a hlavnú príčinu vyššej fakturácie vody užívateľom žalobkyňa uviedla únik pitnej vody z dôvodu, že bola prepílená cirkulárna stúpačka na 6. poschodí domu, preto nefungovala cirkulácia vody, ktorá z výmenníkovej stanice odtiekla studená, pričom na túto studenú vodu DOPRAVOPROJEKT ako majiteľ výmenníkovej stanice účtoval teplo na ohrev tejto vody, ale koeficientom, nie meračom. Tieto tvrdenia žalobkyne má preukazovať Správa finančnej kontroly z roku 1998. Žalobkyňa v danej súvislosti namietala závery znalca K. N. a všeobecne uviedla, že znalec si mal vyžiadať výpisy fakturovanej vody na ohrev do výmenníkovej stanice, porovnať s faktúrou vyfakturovanou 3 odberateľom, pričom bolo zistené, že znalec si vypýtal výpis, ktorý mal iné číslo vodomeru a ktorý meral spotrebu vody a bol za obdobie od 01.01.1994 do 31.12.2001, avšak počiatočný stav vodomeru má dátum 05.12.1995 a prvý výpis fakturovanej vody je z 01.12.1995, čiže chýba rok 1994 a takmer celý rok 1995 a preto nie je zrejmé, ako mohol znalec zistiť skutočný stav fakturovanej vody do výmenníkovej stanice a porovnať ju s fakturovanou vodou 3 účastníkom. Bližšie okolnosti a dátumy si už po 15 rokoch nepamätá, avšak závery tohto znalca v rámci súdneho konania už namietala a všetky dôkazy o tom, čo si nárokuje, sú súčasťou súdneho spisu. Z vyjadrenia žalobkyne napokon vyplynulo, že za závery znalca považuje závery uvedené v rozsudku súdu v danej veci z roku 2009 („...súdny znalec N. v znaleckom posudku uviedol na strane XX, citujem ZP č. XX z roku 2009, každý odber v byte má vlastný ciachovaný vodomer ...“), keď tento rozsudok označuje ako znalecký posudok, pričom namietala, že merače na byt č. XXX nemohli merať spotrebu vody skôr ako boli inštalované, keď podľa montážneho denníka, spísaného žalobkyňou, boli jej vodomery nainštalované 05.03.2001. Táto skutočnosť vyplýva aj z predložených vyúčtovaní na byt žalobkyne za roky 1994 až 2001, kde je napísaná v každom vyúčtovaní nemeraná spotreba teplej i studenej vody a z dohody o výmere plôch medzi užívateľmi bytov a správcom, lebo správca má sídlo na prízemí domu, má spoločné vodovodné potrubie a spoločný fakturačný vodomer a preto bolo potrebné rozhodnúť o rozdelení skutočnej ročnej spotreby vody. V tejto dohode je uvedené, že na rozúčtovanie nákladov sa za nebytové priestory použije 37 osôb x 12 mesiacov, pričom vlastníci bytov mali spísanú spotrebu vody a počet osôb v byte a delilo sa na osobomesiace. Žalobkyňa ďalej uviedla, že výpis z vodárne, ktorým bola poskytnutá fakturovaná spotreba vody mal správne číslo vodomeru vo výmenníkovej stanici XX-XXXX, ktoré bolo aj na dôkazoch, ktoré žalobkyňa zistila tým, že opísala meranú spotrebu osobnou kontrolou v roku 1997 na linkových dvojhárkoch za rok 1994,1995,1996 (linkové dvojhárky, založené v spise), na ktorých je za rok 1994 uvedené výrobné číslo vodomeru XXXXXXX, rozdielne oproti výpisu ktorý poskytli vodárne na čl. XXX spisu zo dňa 29.09.2009. Podľa žalobkyne to preukazuje Správa finančnej kontroly z roku 1997, kópia znaleckého posudku č. X/XXXX X.. D., ktorá vykonala kontrolu výmenníkovej stanice a v znaleckom posudku v časti X napísala, že napriek tomu, že boli nainštalované merače tepla, ktoré mali slúžiť na fakturáciu dodávateľ tepla sčítal do sumáru všetky inštalované merače a vypočítal z nich vlastné percento, ktorým rozdeľoval vyfakturovanú spotrebu vo svoj prospech, čím mala byť porušená vyhláška 206, § 7 ods. 10, ktorá ukladala, že dodávateľ tepla je povinný používať nameranú spotrebu meračmi tepla a túto využívať na vyúčtovanie, hodnotenie používanej teploty a na všetky účely kde sa meraná spotreba vyskytovala. Žalobkyňa ešte namietala, že tam ako bola nameraná spotreba meračmi tepla vo výmenníkovej stanici, kde každý z 3 účastníkov mal svoj merač a X.. D. zistila opisom prevádzkových denníkov výmenníkovej stanice za teplo, že každý rok minimálne 6 mesiacov bol niektorý z meračov nefunkčný a meralo sa náhradným spôsobom, vznikla prefakturácia, ktorú uvádza za rok 1994 ako

rozdiel oproti fakturačnému meraču bolo vyfakturované na viac 3 účastníkmi výmenníkovej stanice na teplo a teplú vodu 2180,9 GJ v hodnote 505.489,90 Sk za rok 1994. Za rok 1995 činil tento rozdiel na teplo a teplú vodu 3.019,6 GJ, v hodnote 615.079,10 Sk a v roku 1996 činila táto prefaktúra tepla 1541,24 GJ, v hodnote 319.881,30 Sk. Žalobkyňa uviedla, že dostávala všetky podklady ako predsedníčka do roku 1999 a správy, ktoré použila pre výpočet tepla po vykonanej kontrole v roku 1997, nahlásila na kontrolné orgány, pričom k výpočtu dospela tak, že urobila výpočet najprv na celý dom a potom na svoj byt.

10/Žalobkyňa ďalej v konaní uvádzala, že sa nerealizovalo hydraulické vyregulovanie, pretože to neschválila členská schôdza vlastníkov, avšak bola vyhotovená projektová dokumentácia, za ktorú správca zaplatil odmenu zo zadržaných finančných prostriedkov vlastníkov bytov vo výške cca 4.800,- Sk, ktoré rozpočítal na jednotlivých vlastníkov, pričom v prípade žalobkyne predstavovala táto čiastka 150,- Sk, ktoré žalovaný neoprávnene zadržal. Zároveň uviedla, že 1700,- Sk jej bolo vrátených, o čom svedčí vyúčtovanie z roku 2003. Namietala, že by mala na zálohových platbách za predchádzajúce obdobie (do roku 2002) nedoplatky, ktoré žalovaný pri vyúčtovaní zohľadnil a započítal ich z vyúčtovaného preplatku. Namietala spôsob vyúčtovania a zmenu zálohového predpisu, ku ktorému došlo až od 01.09.2003 a namietala, že skutočné náklady na rok 2002 boli nižšie a preto mali byť znížené aj zálohové platby už od 01.01.2003. Práve tým, že zálohový predpis za rok 2003 bol vo výške 1.800,- Sk a od 01.09.2003 bol znížený na 1.450,- Sk, žalobkyni vznikol na preddavkoch rozdiel 350,- Sk mesačne, ktorý jej žalovaný neoprávnene zadržal.

11/Žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu vo svojich ústnych a písomných vyjadreniach predovšetkým namietal, že žalobkyňa vo svojich obsiahlych vyjadreniach opakovane uvádza tie isté známe výroky a predkladá už predložené listiny (napr. 3 krát materiál pre zhromaždení delegátov BD Bratislava III zo dňa 28.09.2002, niektoré výstupy z auditu, výpisy z účtov a pod.), pričom ďalšie listiny a rozsiahle vyjadrenie žalobkyne, sú vo vzťahu k predmetu konania irelevantné. Namietal, že petít žaloby ostal naďalej nezrozumiteľný, neurčitý, zmätočný a nevykonateľný, pričom nezrozumiteľnosťou trpí nielen petít žaloby ale aj odôvodnenie žalobkyňou uplatňovaných nárokov a takéto podania by nemali vôbec byť súčasťou spisu. Žalovaná opakovane nastoľuje už raz vysvetlené skutočnosti, ktoré boli predmetom výpovedi svedkov a minimálne dvoch znaleckých posudkov, ktoré však nepotvrdili opodstatnenosť žalovaných nárokov. Žalobkyňa síce tieto znalecké posudky spochybňuje, avšak sama nechce vykonať ďalšie kontrolné znalecké dokazovanie, napr. znaleckým ústavom a nepredložila ani súkromný znalecký posudok alebo odborný posudok, o ktorý svoje nároky zamýšľa oprieť. Okrem zbytočného a opakovaného predkladania takmer totožných vyjadrení a listín, žalobkyňa nepredložila žiaden relevantný listinný dôkaz, ani nenavrhol za účelom vypočutia svedka a riadne nespresnila a nepodložila uplatňované návrhy relevantnými dôvodmi a dôkazmi. Napokon právny zástupca žalovaného ohľadom ďalších prípadných návrhov na dokazovanie namietal, že navrhnuté dôkazy by už ani nemali byť v konaní pripustené z dôvodu, že v tomto štádiu konania žalobkyňa nemôže navrhovať ďalšie dôkazy, keď ich nenavrhol pred rozhodnutím súdu prvej inštancie. K veci samej sa právny zástupca žalovaného vyjadril ústne a písomne (najmä podanie z 27.10.2017 z čl.) len k tým častiam petitu žaloby, ktoré sú v danom štádiu konania aj naďalej predmetom sporu a o ktorých doposiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté a to nasledovne:

-k bodu e/ petitu (bod 5/) žaloby žalovaný vzhľadom na časové okolnosti vzniku nároku, ktorý mal vzniknúť za roky 1994 až 2001 opätovne vznáša resp. trvá na námietke premlčania akýchkoľvek nárokov. Navyše žalovaný namietal, že žalobkyňa si predmetný nárok uplatňuje z dôvodu zanedbanej kontroly zodpovednými pracovníkmi žalovaného pri fakturácii energií, avšak svoje tvrdenia žalobkyňa ničím nepreukázala a doposiaľ nie je jednoznačné, kto a akú kontrolu konkrétne zanedbal a najmä, akú konkrétnu povinnosť mal porušiť. Tzn., že nie je zrejmé, či je vôbec daný nejaký zodpovednostný vzťah žalovaného k žalobkyni, nie je zrejmé či sa žalobkyňa domáha náhrady škody a pokiaľ áno, nie sú splnené podmienky na jej uplatňovanie (vznik škody, porušenie povinnosti a príčinná súvislosť, príp. zavinenie) a poukázala v tejto súvislosti na skutkové okolnosti, ktoré objasnil svedok N. vo svojej výpovedi dňa 28.09.2007.

-k bodu i/ petitu (bod 9) žaloby žalovaný namietal nesprávnosť nároku na prípadný úrok z omeškania, nakoľko žalobkyňa by ani v prípade existencie hypotetického práva (koho?) na prevod zostatku fondu opráv, nemala nárok na úroky z omeškania a to z dôvodu nedostatku jej vecnej legitímácie v spore, keď uplatnenie takéhoto nároku by patrilo všetkým vlastníkom bytov a nebytových priestorov v bytovom dome a žalobkyňa si takýto prípadný spoločný nárok uplatňuje ako svoj vlastný. Zároveň si žalobkyňa uplatňuje právo na prevod údajného zostatku na fonde opráv vo výške 2.957,40 euro na spoločný účet vlastníkov bytov a nebytových priestorov, pričom rovnako tým uplatňuje nárok nie vo vlastnom mene ale v mene všetkých vlastníkov, avšak nešpecifikuje za koho vlastne koná (za ktorých vlastníkov) a na základe

akého poverenia. Ďalej uviedol, že sa pokúšal získať aj ďalšie doklady prípadne tieto zrekonštruovať v spolupráci s vlastníkami a funkcionármi aktívnymi v relevantnom období a zdokumentovať všetky pohyby na účte, no nakoľko ide o dokumentáciu starú takmer 13 rokov a mnohí z vtedajších zamestnancov žalovaného už u neho nepracujú, preto bezvýsledne. Preto žalovaný namietal, že žalobkyňa nie je oprávnená uplatňovať takýto nárok všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v bytovom dome sama vo svojom mene a zároveň nemá poverenie za ostatných vlastníkov a preto nemá vecnú aktívnu legitimáciu na uplatňovanie uvedeného nároku.

-k bodu j/ petitu (bod 10) žaloby žalovaný zdôraznil, že zvýšenie poplatku za správu za obdobie namietané žalobkyňou (rok 2002), bolo dodatočne schválené schôdzu vlastníkov a aj záväzné pre všetkých vlastníkov v bytovom dome, vrátane žalobkyne. Ohľadom námietok žalobkyne, ktoré uviedla v podaní zo dňa 04.05.2017 (strana 10 dole), kde žalobkyňa poukazuje na ustanovenie zmluvy o výkone správy, podľa ktorej správca zodpovedá za škodu spôsobenú pri výkone správy v rozpore so zmluvou, žalovaný namietal, že žalobkyňa vôbec neuvádza, v čom má spočívať tvrdené porušenie zmluvy, tzn. aká konkrétna povinnosť zo strany žalovaného mala byť porušená a žalobkyňa ani neuvádza, aká škoda mala vzniknúť a ani nešpecifikuje príčinu súvislosti medzi porušením povinnosti a spôsobenou škodou. V danom prípade ide iba o bežné zvýšenie poplatku za správu, ktoré bolo následne odobrené aj na schôdzi vlastníkov a žiadna škoda žalobkyne z toho titulu nemohla vzniknúť.

Právny zástupca žalovaného v svojom vyjadrení ďalej potvrdil, že žalobkyňa bola niekoľko rokov predsedníčka Výboru členskej samosprávy. K nároku na zaplatenie istiny 457,72 euro (13.789,30 Sk) s príslušenstvom titulom prefakturácie tepla a TÚV v rokoch 1994 až 2001 (bod 5 petitu), namietal, že nejde o žiaden zákonný titul, na základe ktorého je možné uplatňovať nároky, neexistuje tu žiadny právny základ a ak si uplatňuje žalobkyňa náhradu škody, nepreukázala jej zákonné predpoklady. Najmä žalovaný namietol premlčanie akýchkoľvek nárokov z obdobia rokov 1994 až 2001. Uviedol, že nie je pravdou, že by nebola žalobkyňa informovaná o fakturáciách, ktoré sa jej týkali a to vzhľadom aj na jej funkciu. Preto pokiaľ by došlo k nejakým nezrovnalostiam, mohla v tom čase ihneď reagovať. Navyše ako dôvod svojho nároku uviedla zanedbanie kontroly príslušnými zodpovednými pracovníkmi, avšak iba všeobecne, bez bližšej špecifikácie akej konkrétnej, na základe akého právneho predpisu a kto by mal byť konkrétne, tým zodpovedným pracovníkom. Poukázal v tejto súvislosti aj na závery znalca, ktorý konštatoval, že so žiadneho predpisu nevyplýva povinnosť kontroly prefakturácie a tiež na výpoveď svedka N., vypočutého dňa 28.09.2007.

Napokon sa žalovaný vyjadril aj k opakovanej námietke žalobkyne o manipulácii so súdnym spisom zo strany súdu, tvrdeniam o vylúčení časti spisu z konania, účelových zmenách, vyrobení falzifikátu, a k ďalším tvrdeniam žalobkyne o tom, ako súd poškodil žalobkyňu, ktoré návrhy žalobkyne považuje žalovaný za zmätočné, prelínajú sa v nich návrhy s vyjadreniami, hodnoteniami a námietkami, ktoré nie sú kryté dôkazmi alebo predkladané dôkazy sú vo vzťahu k tvrdenej skutočnosti irelevantné.

Rovnako ani žalovaný ďalšie znalecké dokazovanie nenavrhol, poukazujúc na doterajšie znalecké závery, výpovede svedkov a predložené listiny, považujúc ho za nadbytočné aj vzhľadom na ďalšie vznesené námietky (premlčanie, zjavná nedôvodnosť nárokov, ...).

12/Súd prvej inštancie vzhľadom na vyjadrenia oboch strán a rešpektujúc dispozičnú zásadu a kontradiktórnosť civilného sporového konania (Čl. 7, 8 základných princípov v nadväznosti na ustanovenia § 185 a nasl. CSP) v danom prípade nevykonal znalecké dokazovanie v zmysle záverov odvolacieho súdu, keď ani jedna zo strán takýto návrh nepredložila, práve naopak, žalobkyňa výslovne odmietala znalecké dokazovanie prostredníctvom súdu, resp. preložením súkromnoznaleckého posudku s tým, že doposiaľ znalci, ktorí v konaní predložili posudky, v svojich záveroch nepodporili tvrdenia žalobkyne a preto ich aj namietala, pričom všetky dôkazy o ktoré opiera žalované nároky už súdu opakovane predložila.

13/Na základe takto vykonaného a doplneného dokazovania mal súd skutkový stav rozhodný pre posúdenie sporných nárokov, o ktorých ešte nebolo právoplatne rozhodnuté, za dostatočne ustálený s tým, že pokiaľ dôvodnosť uplatneného nároku nemožno jednoznačne vyvodiť pre nedostatočné závery znaleckých posudkov, túto okolnosť mohol súd vyhodnotiť len ako dôkaznú núdzu, resp. neunesenie dôkazného bremena na preukázanie sporných nárokov tej zo strán, ktorá z existencie týchto skutočností vyvodzuje pre seba priaznivé právne dôsledky a ktorá existenciu týchto skutočností tvrdí. V tomto smere súd poukázal aj na ďalšie závery uvedené v rozhodnutí odvolacieho súdu z 24.01.2017, č.k. 5Co/270/2015-1360.

14/Súd prvej inštancie konštatoval, že v zákone č. 182/1993 Z.z. o vlastníctve bytov a nebytových priestorov, ako lex specialis vo vzťahu k Občianskemu zákonníku, je upravená správa bytového domu dvomi spôsobmi, a to ad a/ zriadením spoločenstva vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome alebo ad b/ uzavretím osobitnej Zmluvy o výkone správy s inou právnickou alebo fyzickou osobou,

ktorá zakladá a upravuje vzťah vlastníkov bytov v dome a správcu. V danom prípade, zákon v znení účinnom ku dňu uzatvorenia Zmluvy o výkone správy (05.10.1999), ukladal povinnosť vlastníkom bytov a nebytových priestorov pokiaľ si nezriadili spoločenstvo, zmluvne zabezpečiť správu domu a práve na základe takto individuálne uzatvorených zmlúv o výkone správy s vlastníkami bytov a nebytových priestorov, sa žalovaný stal správcou domu na J. B. Č.. X C. D. - R. K., v ktorom sa nachádza aj byt č. XXX na X. N., vo vlastníctve žalobkyne. Citovaný zákon vymedzil podstatu správy domu až v znení účinnom od 01.07.2007 (§ 6 ods. 2), tiež vymedzil základné práva a povinnosti správcu (§ 8 a nasl.), pričom uvedený zákon bol viackrát novelizovaný aj ohľadom úpravy práv a povinností vlastníkov bytov a nebytových priestorov týkajúcich sa tvorby, účtovania a použitia mesačných preddavkov hradených do fondu prevádzky, údržby a opráv a evidencie, vrátane vedenia na samostatných účtoch. O výške preddavku do fondu prevádzky, údržby a opráv rozhodujú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome tak, že si ju určia spravidla vždy na jeden rok dopredu tak, aby boli pokryté predpokladané náklady spojené s prevádzkou domu, údržbou, opravami, prípadne zlepšením spoločných častí domu a spoločných zariadení domu. Rovnako spôsob a oprávnenie hospodárenia s prostriedkami fondu prevádzky, údržby a opráv si určia vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome v Zmluve o výkone správy (zásadná zmena podľa zák. č. 367/2004, s účinnosťou od 01.07.2004). Ako vyplýva z citovaného ustanovenia (§ 10), výšku preddavku do fondu prevádzky, údržby a opráv si určujú vlastníci bytov a nebytových priestorov v dome spravidla vždy na jeden rok vopred a úhrady do fondu vykonávajú podľa veľkosti spoluvlastníckeho podielu, pokiaľ sa dvojtretinovou väčšinou hlasov všetkých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome nedohodli inak. Z fondu sa financujú výdavky spojené s nákladmi na prevádzku, údržbu a opravy spoločných častí, zariadení domu atď. a prostriedky fondu možno prechodne použiť na úhradu za plnenia spojené s užívaním bytov a nebytových priestorov. Správca vedie prostriedky vo fonde prevádzky, údržby a opráv oddelene od prostriedkov zhromaždených od vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome na úhrady za plnenia za súčasného zachovania účelu použitia týchto prostriedkov. S účinnosťou od 01.07.2007 prišlo k ďalšej zmene a nová právna úprava okrem iného vymedzovala postavenie správcu, informačnú povinnosť a povinnosť správcu viesť samostatné analytické účty osobitne za každý dom, ktorý spravuje a prostriedky získané z úhrad za plnenia od vlastníkov a prostriedky fondu prevádzky, údržby a opráv viesť oddelene od účtov správcu v banke, osobitne pre každý spravovaný dom s tým, že za všetky škody vzniknuté v dôsledku neplnenia alebo nedostatočného plnenia svojich povinností zo zákona alebo zo zmluvy o výkone správy, je daná zodpovednosť správcu voči vlastníkom bytov a nebytových priestorov v spravovanom dome.

15/Pri uplatňovaní práva prostredníctvom civilného sporového poriadku je okrem skúmania podmienok konania (procesné podmienky) potrebné skúmať tzv. vecnú legitimitáciu, tzn. kto je vecne legitimovaný v spore, čo vymedzuje výlučne právo hmotné. Vecnou legitimitáciou rozumieme stav vyplývajúci z hmotného práva, podľa ktorého účastník je subjektom práva (povinnosti), ktoré je predmetom konania. Nedostatok vecnej legitimitácie znamená, že niekto, kto o sebe tvrdí, že je nositeľom hmotného oprávnenia, alebo o ktorom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, nie je nositeľom hmotného oprávnenia (hmotno-právnej povinnosti), o ktoré v konaní ide. Nedostatok vecnej legitimitácie vyplýva až zo samotného konania. V prípade, ak žalobu podá osoba, ktorá síce tvrdí svoje hmotnoprávne oprávnenie, ale nie je jej nositeľom, ide o nedostatok aktívnej legitimitácie. Ak žalobu podá žalobca proti osobe, ktorá nemôže byť povinnou z právneho pomeru, ktorý je predmetom konania, ide o nedostatok pasívnej legitimitácie. Vo všetkých týchto prípadoch ide o okruh účastníkov konania (strany sporu) a či účastníci konania sú tými účastníkmi, ktorí podľa hmotného práva správne mali (a mohli) žalovať, príp. ktorí mali (a mohli) byť podľa hmotného práva žalovaní. Ide o otázku vecnej - aktívnej alebo pasívnej legitimitácie (porovnaj aj Uznesenie ÚS Slovenskej republiky z 22. 11. 2011, č. k. III. ÚS 517/2011-9).

16/Právny vzťah medzi vlastníkami bytov a nebytových priestorov v bytovom dome a správcou ako právnickou osobou zapísanou do osobitného registra, so samostatnou právnou subjektivitou, upravujú ustanovenia zákona č. 182/1993 Z. z. o vlastníctve bytov a nebytových bytových priestorov v znení neskorších zmien a dodatkov a podľa tohto zákona uzatvorená Zmluva o výkone správy. Z citovaných zákonných ustanovení vyplýva oprávnenie hospodárenia správcu s úhradami vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome za plnenia spojené s užívaním bytu alebo nebytového priestoru a fondom prevádzky, údržby a opráv, tvoreného z príspevkov vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, ktorý je v zákonnom rozsahu tiež oprávnený aj uzatvárať zmluvy, najmä o dodávke plnení, rozhodovať samostatne o rozúčtovaní nákladov na správu domu a úhrad za plnenia na jednotlivých vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome, o výške preddavkov do fondu prevádzky, údržby a opráv, pokiaľ to nevyklučuje osobitný predpis, resp. rozhodnutie vlastníkov na schôdzi vlastníkov podľa § 14 cit. zákona, tzn. v rozsahu stanovenom zákonom. Napokon správca vykonáva správu samostatne a vo

vlastnom mene na účet vlastníkov, vrátane vymáhania plnení povinností vlastníkov bytov a nebytových priestorov v dome podľa uvedeného zákona (§8b). Z uvedeného potom na jednej strane vyplýva pasívna legitímácia správcu ako subjektu zodpovedného za prípadnú spôsobenú škodu, napr. aj nesprávnym rozúčtovaním nákladov vo vzťahu ku konkrétnym vlastníkom bytov. Na druhej strane pokiaľ ide o vecnú aktívnu legitímáciu, je potrebné rozlišovať, či ide o spoločné práva a povinnosti, týkajúce sa všetkých vlastníkov v bytovom dome, alebo len individuálne právo konkrétneho vlastníka. Takým prípadom je aj spor týkajúci sa právneho vzťahu pri realizácii tých práv a povinností, ktoré nemožno delegovať a ich realizácia spočíva práve v ich osobnom výkone oprávnenými subjektmi (napr. pri hlasovaní na schôdzi vlastníkov,...) v ktorom prípade aj z právnej normy, upravujúcej tento právny vzťah vyplýva, že na súd sa môže obrátiť prehlasovaný vlastník, alebo aj ktorýkoľvek vlastník bytu a potom musia byť účastníkmi takéhoto konania, všetky osoby na právnom vzťahu zúčastnené, tzn. všetci oprávnení hlasovať na schôdzi vlastníkov (nerozdielne spoločenstvo), v danom prípade všetci vlastníci bytov a nebytových priestorov na oboch procesných stranách, tzn. buď na strane žalobcu (vlastník namietajúci platnosť hlasovania) alebo žalovaného (tí vlastníci, ktorí ich nárok popierajú, resp. ostatní, zúčastnení vlastníci bytov). Na danom právnom vzťahu správca ako právnická osoba však nie je žiadnym spôsobom zúčastnený a jeho účasť na danom právnom vzťahu nie je možná vyvodiť zo žiadnych ustanovení zákona, tzn. že nemá vecnú legitímáciu v spore. Takým prípadom je aj nárok niektorého vlastníka, ktorý nesúhlasí s výškou (zvýšením) poplatku za správu, do fondu opráv a pod.

17/V danom prípade bol súd prvej inštancie toho názoru, že ohľadom nárokov pod písm. i/ (bod 9/) „o povinnosť žalovaného viesť účtovníctvo správcu pre vlastníkov bytov v súlade s novelou zákona o vlastníctve bytov, účinnnej od 01. 07. 2004, povinnosť otvoriť účet v Tatra banke, a. s., na svoje meno a viesť oddelene prostriedky získané za plnenie úhrad od vlastníkov bytov a osobitne viesť prostriedky fondu opráv a údržby od 01. 01. 2005 a o povinnosť žalovaného previesť sumu 2.957,04 euro na účet vytvorený pre fond opráv a údržby pre J. B.. Č.. X C. D. a pod písm. j/ (bod 10/) „o povinnosť zaplatiť žalobkyni z titulu nezákonne zvýšeného poplatku za správu BD III za 2002 sumu 16,59 € s príslušenstvom“, nie je vzhľadom na závery uvedené v odseku 57 až 60 tohto rozsudku, v prvom rade daná aktívna legitímácia žalobkyne v spore. V danom prípade ide o spor, kde predmetom je vlastníckmi odhlasovaná výška poplatku za správu za rok 2002, o ktorom rozhodujú na schôdzi jednotliví vlastníci a tak realizujú svoje práva. Rovnako je takým spor o uloženie povinnosti správcovi viesť účtovníctvo..., otvoriť účet v Tatra banke, a. s. .... previesť sumu 2.957,04 euro podľa zákona, pri ktorých nemá žalobkyňa vecnú legitímáciu spore, keďže ide o práva a povinnosti týkajúce sa všetkých dotknutých vlastníkov ktoré nemožno delegovať a ich realizácia spočíva práve v ich osobnom výkone oprávnenými subjektmi. Navyše, z predložených listín (výpis z účtu) vyplýva, že žalovaný uvedený zákonný povinnosti v zmysle § 8a ods. 2 písm. e) z. č. 182/1993 Z.z. splnil.

18/Čo sa týka nárokov pod písm. e/ (bod 5/) „o povinnosť žalovaného zaplatiť žalobkyni titulom prefakturácie tepla a TUV v rokoch 1994 až 2001 z dôvodov zanedbanej kontroly zodpovednými pracovníkmi žalovaného pri fakturácii meraných energií od dodávateľa Dopravoprojektu, a. s., Kominárska 2, Bratislava, úhrnom sumu 457,72 € s príslušenstvom“, za roky 1994 až 1999, súd prihliadol na vznesenú námietku žalovaného o premlčaní akýchkoľvek nárokov za uvedené obdobie, ktorú súd vyhodnotil ako dôvodnú. Žalobkyňa si uplatnila úhrnnú sumu 457,72 euro s príslušenstvom, ktorá pozostávala zo sumy za rok 1994 vo výške 964,90 Sk (32,03 €); za rok 1995 vo výške 1.308,10 Sk (43,42 €); za rok 1996 vo výške 1.315,20 Sk (43,66 €); za rok 1997 vo výške 1.289,70 Sk (42,81 €); za rok 1998 vo výške 1.292,10 Sk (42,89 €); za rok 1999 vo výške 2.188,90 Sk (72,66 €); za rok 2000 vo výške 2.670,50 Sk (88,64 €) a za rok 2001 vo výške 2.759,90 Sk (91,62 €). Uvedené nároky si žalobkyňa uplatnila dňa 21.10.2002, resp. až 02.02.2004 (doplnenie podania), tzn. možnosť uplatnenia nárokov za roky 1994 až 1999 (ako bezdôvodné obohatenie), márne uplynula dňa k 01.06.2002 (vyúčtovanie k 31.05.2000). Ďalším dôvodom pre zamietnutie uvedených nárokov pod písm. e/ (bod 5/) za celé žalované obdobie (1994 až 2001, tzn. aj roky 2000 až 2001) bolo, že žalobkyňa predmetný nárok dôkazne nepreukázala, keď z výpovedí svedkov a záverov znaleckého dokazovania a kontrolného znaleckého dokazovania nevyplývali závery o zanedbaní kontroly žalovaného, resp. zanedbaní zákonných povinností pri tzv. prefakturácii. Žalobkyňou namietané merania boli podľa znaleckých záverov uskutočnené správne a v súlade so zákonom, neboli zistené žiadne rozdiely, ktoré žalobkyňa namietala, vychádzajúc z vlastných výpočtov a postupov. Aj keď kontrolné znalecké dokazovanie bolo v porovnaní s pôvodným posudkom formálne, ani v ňom sa nekonštatovalo žalobkyňou tvrdené porušenie povinností žalovaného. Postupy pri výpočte namietané žalobkyňou boli opakovane prekontrolované so záverom, že vyúčtovanie nákladov žalovaným vo vzťahu k bytu žalobkyne bolo správne, vrátane dodržania v danom čase platných technických noriem a to aj v súvislosti s inštaláciou meračov, keď žalobkyňa žiadnym dôkazom

nepreukázala, že by existoval rozdiel v závislosti od toho, kde je merač namontovaný. V tejto súvislosti súd odkázal na závery znalcov a svedecké výpovede svedka N., svedkyne T. (odseky 35, 37, 38 a 39 napadnutého rozsudku). Napokon súd konštatoval, že žalobkyňou formulovaný nárok nemá ani žiaden právny základ a vypočítané sumy sú sumami, ku ktorým dospela žalobkyňa iba svojimi súkromnými výpočtami. Zo skutkových okolností súd nemohol prijať záver o naplnení niektorej zo skutkových podstát o bezdôvodnom obohatení (§ 451 ods. 2 OZ) a rovnako nebolo v konaní preukázané naplnenie zákonných predpokladov pre vznik zodpovednosti žalovaného na náhradu škody podľa § 420 OZ (škoda, zavinenie a kauzálny nexus). Napokon predmetom sporu v tejto časti (písm. e/ = bod 5) nebolo nesprávne ročné vyúčtovanie nákladov a účtovaných položiek za jednotlivé roky v súvislosti s užívaním bytu žalobkyne, za správnosť ktorých zodpovedá práve správca ako samostatný subjekt vo vzťahu k jednotlivým vlastníkom s oprávnením hospodáriť s úhradami vlastníkov bytov a rozhodovať o rozúčtovaní nákladov v zmysle citovaných ustanovení v znení platnom a účinnom v rozhodnom období, čím by v tejto časti mohla byť daná vecná legitímácia žalobkyne (aktívna) aj žalovaného v spore (pasívna). Predmetom sporu v tejto časti je však tzv. „prefakturácia“ tepla a TÚV v rokoch 1994 až 2001 pri fakturácií meraných energií od dodávateľa Dopravoprojektu, a. s., Kominárska 2, Bratislava žalovanému, ktorý to z dôvodov zanedbanej kontroly svojich zamestnancov mal nesprávne fakturovať žalobkyňi. Na výpočet použila žalobkyňa vlastné postupy, od ktorých nárok odvodzovala, avšak tieto nepovažoval za relevantné ani znalec, resp. znalecký ústav. Preto je v tejto časti sporná aj vecná legitímácia, keď si žalobkyňa svoj nárok odvodzuje od vzťahu správcu a dodávateľa (Dopravoprojektu, a. s.), pričom sa prípadný nárok rovnako dotýka všetkých vlastníkov bytov, ktorým bola dodávka tepla a TÚV „prefakturovaná“ spôsobom ako u žalobkyne.

19/Nárok pod písm. a/ (bod 1/) ohľadom „povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi z titulu nezákonne zadržovaného poplatku za hydraulické vyregulovanie v byte žalobkyne istinu 4,98 € s príslušenstvom, súd vyhodnotil ako nedôvodný a žalobu v tejto časti zamietol z dôvodu, že pri tejto uplatnenej položke za hydraulické vyregulovanie žalobkyňa v priebehu konania sama potvrdila, že jej bolo z uvedeného titulu vrátených 1.700,- Sk, v ktorej časti vzala žalobu späť a konanie bolo v tejto časti právoplatne zastavené (uznesenie z 06.12.2011, č.k. 6C/31/2011-917). O tom tiež svedčí vyúčtovanie z roku 2003, ktoré žalobkyňa prevzala dňa 01.06.2004, podľa ktorého mala žalobkyňa preplatok 203,- Sk a zároveň boli v rámci tohto vyúčtovania opravené položky z vyúčtovania nákladov - konkrétne za hydraulické vyregulovanie (merač ROU 1.700,- Sk; iné 841,- Sk a ciachovanie 40,- Sk) a táto skutočnosť vyplýva aj z výpovede svedkyne T., ktorá uviedla, že ju žalobkyňa síce včas u správcu reklamovala, no svedkyňa nemohla pri vyúčtovaní vrátiť (resp. zrušiť) položku iba v prípade žalobkyne a na jej žiadosť, keď išlo o náklady týkajúce sa vyúčtovania, ktoré boli odsúhlasené zástupcami vlastníkov bytov na schôdzi samosprávy. Nakoľko však hydraulické vyregulovanie napokon nebolo zrealizované, boli finančné prostriedky vrátené všetkým vlastníkom vo vyúčtovaní v roku 2003, pričom u žalobkyne, ktorá mala na zálohových pláťbách za predchádzajúce obdobie do roku 2002 vykázaný nedoplatok, žalovaný pri vyúčtovaní tento zohľadnil a započítal ich z vyúčtovaného preplatku.

20/Ohľadom príslušenstva nárokov žalobkyne podľa písm. g/ a h/ (bod 7/ a 8/ petitu žaloby, ktorým súd právoplatne vyhovel, konkrétne žalobkyňou uplatnených ako „úrokov vo výške 2,5 promile denne od 30.06.1999 až do zaplataenia z istiny 29,52 € (889,40 Sk), priznanej z titulu nezákonne naučtovanej pokuty Daňového úradu Bratislava III za obdobie rokov 1994/96“ a „poplatku z omeškania 2,5 promile denne od 18.08.2001 až do zaplataenia z istiny vo výške 308,80 € (9 303,- Sk), z titulu porušenia povinností zo zmluvy na výkone správy“, súd vychádzajúc z ustanovenia § 517 OZ v nadväznosti na vykonávacie vládne nariadenie (č. 87/1995 Z.z.), posúdil takto uplatnený nárok na príslušenstvo pohľadávky ako nedôvodný, nemajúci oporu v zákone, nakoľko bol uplatnený v nezákonnej výške. Úroky z omeškania majú povahu sankcie (sankčné úroky) za omeškanie dlžníka so splnením záväzku (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 369 Obchodného zákonníka) a sa platia popri samotnom dlžnom plnení stanoveným percentom z tej časti dlhu, z ktorej je dlžník v omeškaní, teda ktorú ešte nezaplatil. Omeškanie dlžníka s plnením záväzku má zo zákona za následok obsahovú zmenu práv veriteľa a povinností dlžníka, respektíve ich doplnenie novými právami a povinnosťami a to, že povedľa trvajúcej povinnosti splniť záväzok vznikajú aj nové (ďalšie) práva a povinnosti, bez ohľadu na to, či dlžník omeškanie zavinił alebo nie. Výška sadzby úrokov z omeškania v občianskoprávných vzťahoch sa nedá zmluvne dojednať a ani ju nie je možné priznať vo vyššej, než zákonom stanovenej výške, pričom do 31.12.2008 sa zákonná výška úrokov z omeškania počítala ako dvojnásobok diskontnej sadzby NBS (neskôr tzv. základná úroková sadzba NBS) a od 01.01.2009 k základnej úrokovej sadzbe ECB pripočíta 8 percentuálnych bodov. V zmysle citovaného § 517 ods. 2 OZ zároveň nie je možné požadovať poplatok z omeškania, ak je možné požadovať úroky z omeškania, ktorých výšku upravuje vykonávací predpis (nariadenie vlády SR č. 87/1995 Z.z.). Poplatok z omeškania je možné požadovať len ak tak výslovne

ustanovuje zákon (napr. pri omeškaní s platením nájomného § 697) a jeho výšku taktiež ustanovuje vykonávací predpis. Žalobkyňa si výšku príslušenstva uplatnila v rozpore s uvedenou právnou úpravou a preto súd zamietol žalobu aj v tejto časti.

21/O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 2 CSP tak, že žiadnej strane sporu nepriznal právo na náhradu trov konania, zohľadniac celkový pomer úspechu a neúspechu v konaní.

22/Proti tomuto rozsudku súdu prvej inštancie podala včas odvolanie žalobkyňa. Poukázala na údajnú manipuláciu so súdnym spisom, keď napriek viacerým špecifikáciám uplatneného nároku a listinným dôkazom predloženým súdu (spis vedený pod sp. zn. 6NcC/5/2002) súd prvej inštancie dňa 8. marca 2011 vyhotovil nezákonne duplikát žalobného návrhu zo dňa 21. 10. 2002, tento zapísal pod sp. zn. 6C 31/2011 a v tomto konaní pokračoval bez ohľadu na skôr realizované vyjadrenia a žalobkyňou založené dôkazy, čoho potvrdením má byť i konštatovanie súdu prvej inštancie o nepreukázaní jej nárokov. Táto nezákonná činnosť súdu prvej inštancie ostala bez prešetrenia napriek podanému podnetu žalobkyne predsedovi Krajského súdu v Bratislave. Namietala teda, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyňi, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Podľa žalobkyne súd prvej inštancie ignoroval jej žalobu v časti zaplatenia zadržanej sumy 150 Sk, ktorú žalovaný použil na projektovú dokumentáciu v súvislosti s hydraulickým vyregulovaním domu, ako aj príslušenstvo pôvodne inkasovanej sumy (1.700 Sk). V časti nároku týkajúceho sa prefakturácie tepla a TÚV v rokoch 1994 a až 2001 podľa odvolateľky súd prvej inštancie sa vôbec nezaoberal najpodstatnejším listinným dôkazom a to kúpnu zmluvou na dodávku tepla a TÚV medzi Dopravoprojektom, a.s. a odberateľom - žalovaným, ktorá bola uzavretá v rozpore so zákonom - vyhl. č. 206/1991 Z.z. Teplo na prípravu úžitkovej vody nebolo osobitne merané, merané bolo len množstvo vody, pričom žalovaný vedel o tom, že v bytovom dome je prepílená cirkulačná stúpačka TÚV, teplá voda v systéme, v čase keď nebola odoberaná, vychladla a následne prvý odberateľ musel vypustiť celú stúpačku studenej vody, pričom za túto dodávateľ tepla účtoval teplo na ohrev koeficientom, ktoré nebolo vôbec dodané. Podľa žalobkyne znalecké posudky dvoch znalcov v tejto súvislosti vypracované nespochybňuje len žalobkyňa, ale aj odvolací súd, ktorý v poradí prvý napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v tejto časti zrušil. Poukázala na konkrétne pochybenia znalca Ing. Podhradského, ktorý nevychádzal v riadnych podkladoch, kontrolné znalecké dokazovanie bolo formálne. Žalobkyňa tu upozornila na správu finančnej kontroly vykonanej za rok 1996, ktorej záver bol taký, že zistené rozdiely sa majú usporiadať spolu s vyúčtovaním najbližšieho vykurovacieho obdobia - apríl 1999, ktoré je už žalovaným obdobím a uplatnený nárok teda nie je premlčaný. Neoprávnene uhradené náklady za teplo a TÚV mal žalovaný vymáhať od zodpovedných pracovníkov, v každom prípade v zmysle zmluvy o výkone správy škodu spôsobenú správcom pri výkone správy v plnom rozsahu znáša správca. Súdu prvej inštancie vytykala, že nevykonal nové dokazovanie ohľadne tohto nároku, ale použil skoršie dôvody, na pojednávaní konanom dňa 26. 9. 2017 súd prvej inštancie predložené listinné dôkazy uznesením odmietol, proti tomuto žalobkyňa podala odvolanie, ktoré bezdôvodne nebolo predložené odvolaciemu súdu. Rovnako postupoval súd prvej inštancie aj v časti uplatnených úrokov z prostriedkov uložených na termínovanom vklade žalovaného v období rokov 2001 až 2003. Žalobkyňa tiež namietala, že pokiaľ súd prvej inštancie ňou uplatnený poplatok z omeškania vo výške 2,5 promile denne zamietol ako neprípustný, tento nárok vyplýva zo zmluvy o výkone správy - II. časť ods. 4. V časti nároku týkajúceho sa zanedbania povinností stavebného dozoru a zaplatenia za nevykonané práce pri investičnej akcii - výmene potrubia studenej a teplej úžitkovej vody súd prvej inštancie rozsudkom v roku 2014 priznal iba istinu, ktorú žalovaný dodnes žalobkyňi nezaplatil. Pokiaľ odvolací súd v časti príslušenstva napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil tomuto na ďalšie konanie, súd prvej inštancie nárok v tejto časti ignoroval a bez dokazovania tento odmietol. V ďalšom žalobkyňa namietala neúplné zistenie skutkového stavu veci, keď súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože žalobkyňa v predchádzajúcom odvolacom konaní rozšírila žalobný nárok o tú časť uplatnených pohľadávok, ktoré súd prvej inštancie odmietol bez dokazovania. Čo sa týka námietky premlčania uplatnených nárokov, žalobkyňa poukázala na vysoký preplatok vo vyúčtovaní v roku 1999, ktorý žalovaný nevyplatil, ale použil na úhradu neskorších pohľadávok v rozpore so zákonom a zmluvou o výkone správy. Žalobkyňa ďalej namietala, že žalovaný nevykonal vzájomné vyrovnanie prostriedkov určených na financovanie údržby a opráv domu, ktoré boli predmetom prevodu vlastníctva pri prevode bytov, nevyčerpané prostriedky fondu opráv viacerých domov v správe žalovaného tento vložil na termínované vklady v banke, výnosový úrok si zaúčtoval žalovaný do svojho hospodárenia, čím poškodil všetkých vlastníkov bytov. Výnos pritom len za obdobie roku 2001 až 2003 predstavoval vyše jedného milióna Sk. Súdu prvej inštancie odvolateľka vytykala aj opakované predkladanie návrhu na opravu chýb a zrejmych nesprávností odvolaciemu

súdu, čím dokumentovala a preukazovala zbytočné prietahy v konaní. Podľa žalobkyne nezákonný postup žalovaného pri výkone správy a zahmlievanie faktov viedli k potrebe opätovného menenia jej nárokov resp. výšky týchto, čo však súd prvej inštancie nesprávne nepripustil a neprípustne tým chránil záujmy protistrany. Nároky žalobkyne táto považovala za jednoznačne dané, spôsobené nezákonným postupom žalovaného, navrhla preto zrejme napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a žalobe v celom rozsahu vyhovieť.

23/Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne sa stotožnil s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, navrhol tento potvrdiť ako vecne správny a uplatnil náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

24/Žalobkyňa v písomnom vyjadrení v reakcii na vyjadrenie žalovaného namietala jeho stručnosť a bezobsažnosť, vyjadrila názor, že žalovaný sa zrejme spoliehala na svojho ombudsmana - Okresný súd Bratislava III, ktorý zneužíva právomoc verejného činiteľa na záštitu odporcu, čo dokazujú tri nálezy Ústavného súdu SR ohľadom porušenia základných práv žalobkyne.

25/V následnom písomnom vyjadrení žalovaný zaujal názor, že nie dĺžka, ale obsah vyjadrenia je podstatný, nie je potrebné opakovať všetky argumenty tak, ako to neúčelne robí žalobkyňa, čím zbytočne zaťažuje súd i žalovaného neustálym opakovaním rovnakých známych skutočností. Žalovaný navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

26/V poslednom písomnom vyjadrení žalobkyňa namietala postup súdu prvej inštancie, ktorý podľa nej úmyselne a na korupčnom základe zadržíava jej odvolanie a nepredkladá ho odvolaciemu súdu, čím opakovane vyjadruje podporu protistrane so snahou o oddialenie povinnosti náhrady uplatnených nárokov v súdnom spore žalobkyne.

27/Odvolací súd prejednal odvolanie žalobkyne v rozsahu a z dôvodov ňou vymedzených (379, 380 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že toto dôvodné nie je.

28/Odvolací súd mal po preskúmaní veci za to, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, vykonal riadne dokazovanie v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1,2,3 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil (§ 220 ods. 1, 2 CSP). Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje. Žalobkyňa v odvolaní iba opakuje skutočnosti, ktoré uvádzala už v konaní pred prvoinštančným súdom a ktoré tento súd dostatočne zohľadnil pri rozhodovaní o veci samej, jej opakované námietky nie sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

29/Pokiaľ ide o údajnú manipuláciu so spisom, táto preukázaná nebola. Žalobný návrh došiel súdu prvej inštancie dňa 21. októbra 2002, vec bola zapísaná do registra „NcC“ (vadné resp. neúplné podanie) pod sp. zn. 6NcC/5/2002. Následne súd prvej inštancie postupoval podľa § 43 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (uznesenie zo 4.11.2003 č.k. 6NcC/5/2002-44, uznesenie zo dňa 15.1.2004 č.k. 6NcC/5/2002-89). Žalobkyňa žalobu viacerými podaniami menila či upravovala, súd prvej inštancie uznesením zo dňa 12.9.2007 č.k. 6NcC/5/2002-342 zmeny žalobného návrhu nepripustil. Vo veci bolo nariadené viacero pojednávaní, bolo nariadené znalecké dokazovanie, obe strany predložili súdu množstvo listinných dôkazov. Až dňa 8.3.2011 bola vec prevedená do registra „C“ a bola jej pridelená spisová značka 6C/31/2011. K žiadnemu vyhotoveniu duplikátu súdneho spisu nedošlo, všetky listinné dôkazy, tak ako boli predkladané stranami, sú stále súčasťou spisu resp. sa nachádzajú v prílohovej časti spisu. Nebolo tak preukázané, že by súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobkyne, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý súdny proces. Rovnako tak z obsahu spisu nevyplýva, že by súd prvej inštancie odmietol nároky žalobkyne resp. ďalšie ňou predložené dôkazy, keď uznesením zo dňa 26. septembra 2017 nepripustil ďalšiu zmenu žaloby (viď ďalšie body odôvodnenia tohto rozsudku), alebo že by vec zámerne nepredložil s odvolaním proti tomuto uzneseniu odvolaciemu súdu (k tomu viď Odpoveď na sťažnosť žalobkyne z 2.3.2018, č.l. 1589 spisu, resp. Odpoveď na žiadosť o prešetrenie sťažnosti z 29.3.2018, č.l. 1628 spisu).

30/Žalobca má v prvom rade povinnosť tvrdenia. Na podporu svojho tvrdenia v zmysle ustanovenia § 132 CSP je žalobca povinný označiť dôkazy, ktoré podľa jeho názoru môžu prispieť k objasneniu veci a zároveň je povinný ich k žalobe pripojiť, ak to ich povaha pripúšťa. Zákonodarca v tejto úprave vychádza z § 79 OSP. Od pôvodnej úpravy (§ 120 ods. 1 OSP, podľa ktorého môže súd výnimočne vykonať aj iné dôkazy, ako navrhli účastníci, ak je ich vykonanie nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci, ktoré ustanovenie je odrazom princípu materiálnej pravdy, t.j. povinnosti súdu zistiť skutkový stav čo možno najúplnejšie a najbližšie k skutočnosti) sa zákonodarca pri koncipovaní CSP odchyľil a do ustanovenia § 185 CSP

zaviedol princíp formálnej pravdy, čo predstavuje jednu z najzásadnejších zmien civilného procesu. Formálnou pravdou sa rozumie, že súd pri rozhodovaní vychádza výlučne z dôkazov, ktoré mu navrhli strany sporu. Súd sa tak nemusí dostať k úplnému zisteniu pravdy, vzhľadom na to, že si o spore môže urobiť svoj obraz iba v rozsahu, v akom mu ho vykreslia strany sporu svojimi tvrdeniami a súvisiacimi dôkazmi. Dôraz sa kladie na procesnú diligenciu strán sporu, čoho dôsledkom je obmedzenie dôkaznej iniciatívy súdu a jej presun takmer bezvýhradne na strany sporu.

Podľa § 185 CSP môže súd vykonať len tie dôkazy, ktoré navrhli strany sporu, pričom sám rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná. Iba celkom výnimočne môže súd vykonať aj iné dôkazy ako tie, ktoré navrhli strany sporu. Ide o prípady, kedy je kladený zvýšený dôraz na ochranu práv a oprávnených záujmov jednej zo strán, a to: spotrebiteľské spory, konanie o abstraktnej kontrole v spotrebiteľských veciach, antidiskriminačné spory, a individuálne pracovnoprávne spory. V týchto typoch sporov bol zachovaný princíp materiálnej pravdy. Súd v predmetných konaniach aj bez návrhu vykoná taký dôkaz, ktorý považuje za nevyhnutný pre rozhodnutie vo veci, a zároveň sám tento dôkaz obstará alebo zabezpečí. Dôvodom pre výnimky zo zásady formálnej pravdy je podľa zákonodarcu ochrana slabšej strany (zamestnanec, spotrebiteľ). Na základe vyšetrovacieho princípu tak súd vykoná aj vlastné šetrenie, avšak pri dodržaní zásady hospodárnosti konania.

31/Ako už bolo uvedené, súd nemusí vykonať všetky navrhnuté dôkazy. To znamená, že súd nie je viazaný návrhmi účastníkov/strán na vykonanie dokazovania a ani nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Nevykonanie všetkých navrhnutých dôkazov preto nie je vadou spôsobujúcou účastníkovi/strane konania odňatie možnosti konať pred súdom a zakladajúcou tým prípustnosť dovolania. (porovnaj aj rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 37/1993 a pod R 125/1999). Odňatie možnosti konať pred súdom s následkom prípustnosti dovolania nezakladá bez ďalšieho ani prípadná skutočnosť, že by bolo možné mať výhrady voči dôvodom, pre ktoré súd navrhnuté dôkazy nevykoná. (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18. apríla 2012, sp. zn. 6 Cdo 51/2012).

32/Ústavný súd Slovenskej republiky podľa konštantnej judikatúry (pozri IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04) vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne, zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

33/Ako už odvolací súd konštatoval, v súdnej veci súd prvej inštancie vykoná dokazovanie práve v rozsahu potrebnom na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 185 ods. 1,2,3 CSP) z hľadiska posúdenia opodstatnenosti žaloby, výsledky vykonaného dokazovania správne zhodnotil (§ 191 CSP) a na ich základe dospel k správnym skutkovým a právnym záverom, ktoré v napadnutom rozhodnutí aj náležite, jasne a výstižne odôvodnil. Správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce sú aj dôvody napadnutého rozsudku, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje. Odvolaciemu súdu potom neostalo, než napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z hľadiska jeho vecnej správnosti potvrdiť, podľa § 387 ods. 1 CSP, stotožňujúc sa v celom rozsahu s jeho odôvodnením podľa § 387 ods. 2 CSP.

34/Na pojednávaní súdu prvej inštancie dňa 26. septembra 2017 tento (za prítomnosti oboch strán sporu) vyhlásil uznesenie, ktorým zmenu žalobných petítov, ktoré sú doposiaľ predmetom konania pod bodmi 1, 5, 9 a 10 (písm. a/, e/, i/ a j/) tak ako sú uvedené v podaniach žalobkyne z 18.5.2017 a 5.9.2017 nepripustil.

35/Proti tomuto uzneseniu podala včas odvolanie žalobkyňa, navrhla toto zrušiť.

36/Odvolací súd prejednal i toto odvolanie žalobkyne (379, 380 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že toto je potrebné odmietnuť.

37/O pripustení alebo nepripustení zmeny návrhu súd rozhoduje uznesením. V záujme hospodárnosti sa ukladá súdu, aby o prípustnosti zmeny rozhodol hneď na pojednávaní, na ktorom bola zmena navrhnutá, alebo na najbližšie nasledujúcom pojednávaní po tom, ako bola zmena žaloby navrhnutá podaním mimo pojednávania. Uznesenie, ktorým súd pripustil zmenu žaloby, nemusí doručiť stranám, ak boli prítomné na pojednávaní, na ktorom sa o zmene rozhodlo. Doručuje sa len subjektom, ktoré neboli prítomné na pojednávaní, na ktorom nastala zmena. Uznesenie o pripustení zmeny žaloby sa doručuje žalovanému spravidla zároveň so zmenou žaloby, a to vždy do vlastných rúk (pozri § 111 CSP). Ustanovenie § 142 CSP však nevyklučuje, aby súd o prípustnosti zmeny žaloby rozhodol aj mimo pojednávania. V takom prípade je však povinný doručiť uznesenie o pripustení zmeny žaloby všetkým subjektom. Ustanovenie § 143 CSP upravuje dve situácie, keď súd zmenu žaloby nesmie pripustiť: prvou je situácia, ak by

výsledky doterajšieho konania nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe, a druhou, ak by na konanie o zmenenej žalobe bol vecne (§ 12 CSP) alebo kauzálny (§ 22 až 33 CSP) príslušný iný súd. Úvaha, či výsledky konania, ku ktorým sa dospelo pred žalobcom požadovanou zmenou žaloby, (ne)môžu byť podkladom pre konanie o zmenenej žalobe, súvisí s predbežným hodnotením dôkazov a výsledkom vnútorného presvedčenia sudcu a jeho myšlienkového postupu; preto táto úvaha patrí len súdu rozhodujúcemu o návrhu na pripustenie zmeny žaloby. Výsledky doterajšieho konania nebudú môcť byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe vtedy, ak by si žalobca uplatnil napríklad nový (iný) nárok. Výsledky doterajšieho konania by tak boli zbytočné a v podstate zmarené. Pokým súd nerozhodne o uplatnenej zmene žaloby, nemôže pokračovať v konaní o pôvodnej žalobe. Ak súd nepripustí zmenu žaloby, pokračuje v konaní o pôvodnej žalobe (§ 238 CSP).

38/Podľa § 355 ods. 2 CSP proti uzneseniu súdu prvej inštancie je prípustné odvolanie, ak to zákon pripúšťa.

39/Podľa § 357 písm. a/ až o/ CSP odvolanie je prípustné proti uzneseniu súdu prvej inštancie o zastavení konania, odmietnutí podania vo veci samej, odmietnutí žaloby na obnovu konania, návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia, zrušení neodkladného opatrenia alebo zabezpečovacieho opatrenia podľa § 334 a 335 ods. 1, návrhu na opravu chýb v písaní a počítaní a iných zrejmych nesprávností, okrem odôvodnenia, zamietnutí návrhu na doplnenie rozsudku, zamietnutí návrhu na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, návrhu na predbežnú vykonateľnosť rozsudku, odklade vykonateľnosti rozhodnutia, povinnosti zložiť zábezpeku vo veciach práva duševného vlastníctva, zabezpečení dôkazného prostriedku, nároku na náhradu trov konania, prerušenia konania podľa § 162 ods. 1 písm. a) a § 164, a návrhu na uznanie cudzieho rozhodnutia, o návrhu na vyhlásenie vykonateľnosti cudzieho rozhodnutia a vo veciach výkonu cudzieho rozhodnutia.

40/Podľa § 355 ods. 2 s použitím § 357 CSP nie je proti uzneseniu súdu prvej inštancie, ktorým zmenu žaloby nepripustil, odvolanie prípustné. Odvolací súd preto toto odvolanie žalobkyne odmietol, podľa § 386 písm. c/ CSP, keď smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

41/O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania priznal v rozsahu 100% s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (§ 262 ods. 2 CSP).

42/Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).